

Het onhandige eendje was heel
erg klungelig. Ze was net gevallen
– alweer! Elke dag struikelde ze,
of gleed ze uit, of viel ze.

‘Hallo!’ zei Kuikentje.

‘Ben je gevallen?’

‘Ja,’ zei Onhandig Eendje.

‘Waarom ben ik zo onhandig?’

‘Dat geeft toch niks,’ zei
Kuikentje.

‘Zullen we een stukje lopen?’

Eendje en Kuikentje liepen de heuvel
op – twee keer! De eerste keer struikelde
Eendje over een steen.

De tweede keer botste het arme eendje
tegen een boom.

Toen stonden ze op de heuvel.
'Wat een mooi uitzicht,' zei
Onhandig Eendje.

Ze liepen over een modderig pad.
Onhandig Eendje begon te glibberen
en te glijden en viel – *splet* – in
de modder!

‘O, kwak!’ zei Onhandig Eendje.

‘Stil maar,’ zei Kuikentje troostend.

‘We gaan naar de vijver. Dan kun
je je wassen!’

